

- 6) W polisie należy uwidocznic kwotę uiszczonej opłaty.
- 7) Jeżeli nie było współdziałania przedstawiciela (ust. 2 art. 3), natomiast opłata ma być uiszczona w razie przewiezienia polisy do obszaru, na którym niniejszy dekret obowiązuje. Uiszczenie ma nastąpić w ciągu dwóch tygodni, przez naklejenie marek stemplowych i skasowanie ich przez władzę skarbową pierwszej instancji.
- 8) Postanowienia niniejszego artykułu, dotyczące polis, stosuje się również do innego rodzaju dowodów, stwierdzających zawarcie (przedłużenie) umowy ubezpieczenia.
- 9) Przepisy artykułu niniejszego mogą być zmienione w drodze rozporządzenia“.

Warszawa, dnia 1 maja 1919 r.

Minister Skarbu:
Karpinski

292.

U S T A W A

z dnia 2 maja 1919 r.

o wyłącznem upoważnieniu Państwa do zakładania rurociągów, służących do prowadzenia gazów ziemnych, regulowania produkcji i użytkowania ich.

Art. 1. Władza górnicza ma prawo określić obowiązujące sposoby racjonalnego wydobywania i użytkowania palnych gazów ziemnych.

Art. 2. Prawo zakładania rurociągów i urządzeń pomocniczych do przewodzenia palnych gazów ziemnych (zakłady gazu ziemnego), przysługuje wyłącznie Państwu. Ta zasada nie dotyczy urządzeń, przeznaczonych na potrzeby kopalń przedsiębiorcy, który gazu dobywa.

Prawo to może rząd przenieść na zreszenia lub osoby fizyczne na czas ograniczony. Nadane uprawnienie gaśnie, jeżeli roboty w terminie wyznaczonym przez rząd nie zostały rozpoczęte, względnie ukończone.

Przeniesienie nadanego przez rząd uprawnienia na osoby trzecie jest niedopuszczalne.

Art. 3. Pozwolenia na budowę zakładów gazu ziemnego (art. 2) udziela Ministerstwo Przemysłu i Handlu na podstawie projektów, nadających się do stworzenia jednolitej sieci rurociągowej w Państwie; pierwszeństwo mają korporacje publiczne, a w szczególności gminy, oraz przedsiębiorstwa przedstawiające projekty zakładów które posiadają charakter użyteczności publicznej.

Od rurociągów przechodzących przez miasta, przysługuje miastom pierwszeństwo rozprowadzenia gazu do konsumentów.

Art. 4. Przedsiębiorstwom zakładów gazu ziemnego, którym Ministerstwo Przemysłu i Handlu przyznało charakter użyteczności publicznej, przysługuje prawo wyłączenia na podstawie projektu przez rząd zatwierdzonego.

Art. 5. Producenci palnych gazów ziemnych, nie użytkujący ich dla swych własnych potrzeb, są obowiązani oddać każdoczesną nadwyżkę

gazu za wynagrodzeniem istniejącym zakładom gazu ziemnego, przyczem zakłady posiadające charakter użyteczności publicznej mają pierwszeństwo.

Art. 6. Taryfy cen za gazy dla producentów i konsumentów zatwierdza Ministerstwo Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu stron interesowanych i rzeczoznawców.

Art. 7. Po upływie czasokresu, na który prawo nadano (art. 2) przechodzą zakłady gazu ziemnego, o ile im nie będzie przyznane przedłużenie uprawnień, na własność Państwa bez odszkodowania. Wcześniejszy wykup jest dopuszczalny tylko z ważnych powodów natury publicznej, stwierdzonych, w orzeczeniu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, za cenę szacunkową. Zakłady gazu ziemnego gmin własne nie ulegają wykupowi.

Art. 8. Pod warunkami określonymi w art. 7 rząd może wykupić już istniejące zakłady gazu ziemnego. Nie podlegają one jednak innym postanowieniom ustawy niniejszej, dopóki nie zamierzają powiększyć swych rozmiarów. Przez powiększenie należy rozumieć rozszerzenie zakładów poza zapotrzebowanie miejscowe.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Wykonanie porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

w z. S. Wojciechowski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hącia

293.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych

o trybie postępowania z osobami, podróżującymi koleją bez biletów lub z biletami niewłaściwymi.

Na mocy dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. i w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu postanawiam, aby z dniem 15 maja r. b. na kolejach Dyrekcji Warszawskiej i Radomskiej stosowane były przepisy następujące:

Art. 1. Osoby, podróżujące koleją, winny posiadać odpowiednie bilety przejazdowe, okazywane na każde żądanie właściwych funkcjonarjuszów.

Art. 2. Podróżny, który nie może okazać ważnego na przejazd biletu, winien zapłacić potrójną cenę biletu za przejechaną przestrzeń, jeżeli zaś stacja wyjazdu nie może być ustaloną — poczwórną cenę